

— Ама това е жално... Да умрешъ, че да нѣма, кой да ни казва това, де-то го знаешъ...

— Нали затуй азъ казвамъ всичко, що зная на васъ, че вие да разпразяте, когато ме нѣма.

— Не е хубаво...

— Хубаво е, баба, хубаво е, защото е Божя работа. Отъ какъ съмъ оста-рѣла, нищо ново не разбирамъ, а свѣтътъ очаква още. Туй ще направите вие, младитѣ, като запомните, което сте чу-ли и видѣли отъ насъ и подиръ съ

своя умъ да разберете и друго, що ние не сме разбрали.

— Пъкъ мене ми е мжчно за тебе. Да умрешъ... Не... Ти нѣма да уми-рашъ.

— Хайде, дано е тъй. — въздъхна баба Краса.

Тя замълча, вслушана въ шепота на гората. А Ивко скочи и подгони гущеря, който прибѣгна предъ тѣхъ.

Ив. Кириловъ

*) Чумерна, Острецъ, Марянска поляна — мѣстности около гр. Елена.

ДИВИ ПАТИЦИ

По небето зимно — ни звездица, ни луна!
Леденъ вихъръ вѣе въ непрогледна мрачина.

Чувамъ тжженъ плачъ на птици, чувамъ тжженъ звукъ...
Тамъ прелитатъ късно диви патици на югъ.

Южно слънце тѣ жадуватъ, злакъ и топълъ кжтъ,
съ тжженъ гракъ прелитатъ по незнаенъ тъменъ пжтъ!

Вихъръ леденъ вечъ смразява якитѣ крила —
падатъ птици, сякашъ наранени отъ стрела...

Съ гракъ печаленъ късно диви патици летятъ:
— Боже, помогни имъ да намѣрятъ прави пжтъ!

Емануилъ п. Димитровъ

